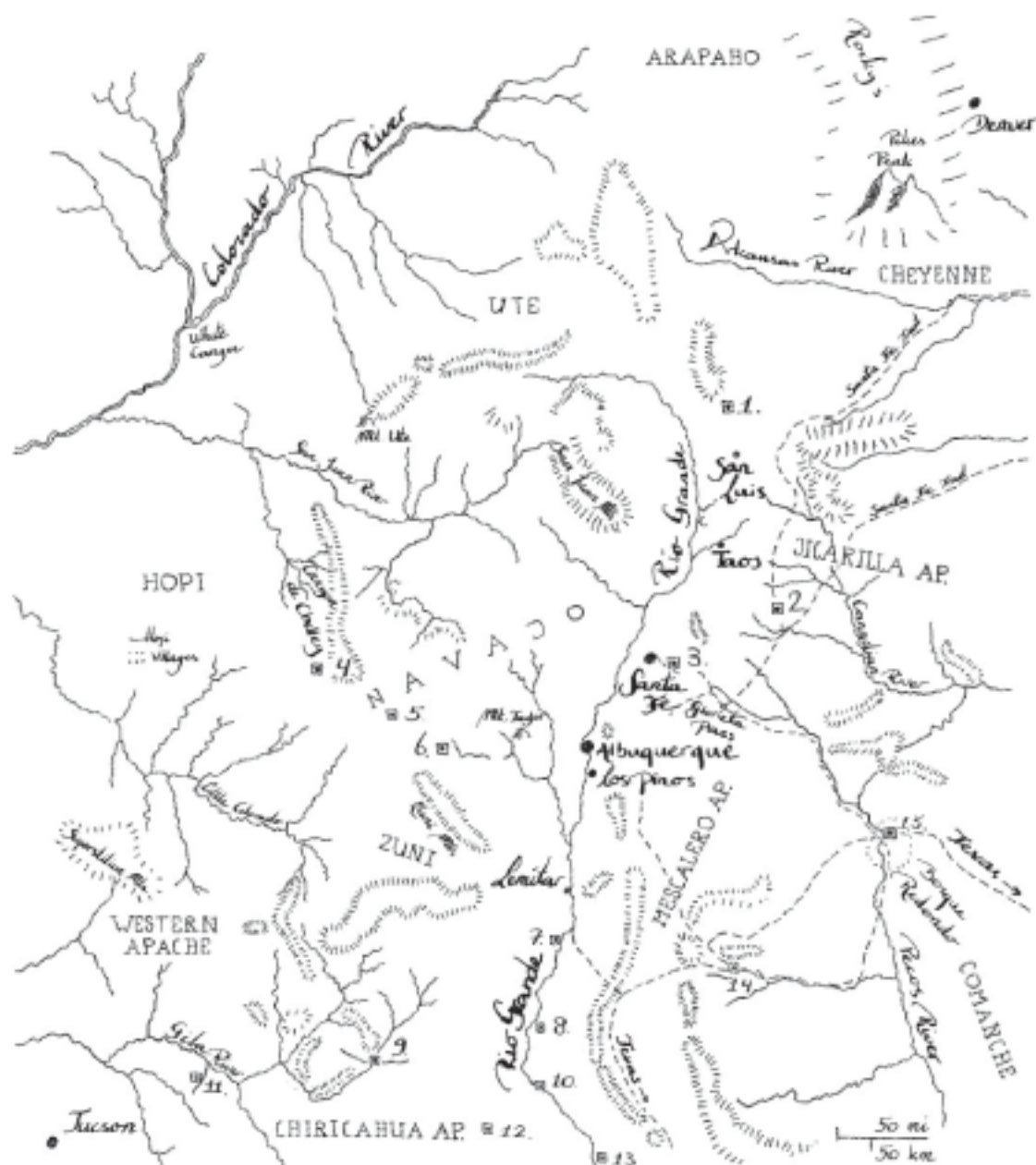

Dit boek gaat niet over het hedendaagse bestaan van de Navajo, maar over de frictie ernaartoe. De stam, naar het schijnt oorspronkelijk uit de regio's van het huidige Canada, kent een interessante, maar uiterst pijnlijke geschiedenis met de komst van Europese kolonisten en de daarop volgende vorming van de Verenigde Staten. Dit verhaal gaat dáárover. Daarbij worstelt het – of nou ja, eigenlijk ik tijdens het schrijven ervan – met die pijnlijke geschiedenis en de constant wringende relatie tussen de inheemse volken van Amerika en de nieuwkomers. In de gewelddadige vicieuze cirkel die decennialang in stand is gebleven, is het soms makkelijk een schuldige aan te wijzen, maar meestal onmogelijk. Dat de 'onderdrukking' (uiterst zacht uitgedrukt) van de indianen een immense zwarte bladzijde is van onze westerse geschiedenis, staat buiten kijf. Dat maakt het des te meer nodig, naar mijn eigen bescheiden mening, dat er méér romans worden geschreven die niet alleen het heldhaftige Wilde Westen beschrijven, maar ook de pijnlijke en emotionele kant ervan. Ik hoop dat ik dit heb kunnen doen, met alle respect voor de geschiedenis.

Tijdens het schrijven heb ik mij veelal laten inspireren door oude verhalen, stuiverromans, geschiedenisboeken, kaarten en foto's van het Mid-westen uit de 19e eeuw. Urenlang heb ik onderzoeken en biografieën gelezen: soms bijzonder gespecificeerd en accuraat, soms tamelijk overdreven. Maar ik heb geen seconde van dat alles gedaan zonder klanken van muziek, om mij in de juiste sferen te laten brengen van de thema's, de landschappen en bepaalde emoties afgestemd op specifieke verhalen. Omdat ik jou dat als lezer ook gun, heb ik een speellijst gemaakt van allerlei nummers van artiesten waarvan ik desbetreffende albums heb grijs-gedraaid tijdens het schrijfproces. Scan de QR-code hieronder en laat je onderdompelen!

1. Ft. Garland (est. 1858)	9. Ft. West (est. 1863)
2. Ft. Union (est. 1851)	10. Ft. Thorn (est. 1853)
3. Ft. Marcy (est. 1861)	11. Ft. Goodwin (est. 1864)
4. Ft. Defiance (est. 1851 - v.a. '63 Ft. Canby)	12. Ft. Cummins (est. 1863)
5. Ft. Fauntleroy (est. 1860 - v.a. '61 Lyon)	13. Ft. Fillmore (est. 1851)
6. Ft. Wingate (est. 1862)	14. Ft. Stanton (est. 1855)
7. Ft. Craig (est. 1854)	15. Ft. Sumner (est. 1862)
8. Ft. McRae (est. 1863)	

III

Verscholen in steen

Een schetterende trompet deed luitenant Whipple ontwaken uit een vreedige slaap, waarin hij droomde over hoe hij een rustig leven leefde, met zijn knappe vrouw op een afgelegen ranch. Wakker worden in het fort, waarin alles op dat moment paraatheid ademde, was een enorm contrast met het gevoel zijn droom hem bracht.

Hoewel Fort Defiance nog in de schaduw van de heuvels lag verscholen, was de zon de horizon al voorbij. Het lichte getik van zandkorrels tegen de houten muren, verraadde dat er buiten een aardig bries aanwezig was. Het vooruitzicht dat hij vandaag met het leger een start zou maken aan de tocht naar Canyon de Chelly, maakte het moeilijk voor Whipple zijn bed uit te stappen. De reis zou misschien anderhalve dag kosten met de cavalerie in stap, inclusief rustpauzes, maar zou met weinig plekken om te schuilen voor de brandende zon, een gevecht tegen de uitputting worden. Het kon niet anders dan dat ze verzwakt zouden aankomen bij de kloof. Whipple wist dit en toch was hij het zelf geweest die de kolonel aangeraden had de canyon te bestormen. Het was kiezen tussen twee kwaden, waarbij hij erop hoopte dat de Navajo niet rekenden op deze stompzinnige actie en dat de Amerikanen juist uit die onvoorspelbaarheid de winst zouden kunnen halen. Of – een fijnere, maar onrealistische gedachte – dat de Navajo zich verscholen zouden houden en een strijd überhaupt niet volgen zou.

In zijn uniform gehesen, stapte hij de droge en nu al benauwde binnenplaats van het fort op. Zijn zicht viel op een kar waarop verzamelde spullen van gesneuvelde Navajo lagen en enkele dode indianen. Deze zouden worden meegebracht niet vanuit fatsoen om terug te geven, maar om de dood onder de neus te houden. In te wrijven dat er een behoorlijk aantal indianen de aanval op het fort niet hadden overleefd en – voor de stam nog erger – dat deze doden niet hun begraafritueel konden ontvangen die zij volgens de tradities wel moesten krijgen. Het was een zoveelste klap onder de gordel, waaruit bleek dat er geen greintje gelijkwaardigheid